

SOLEMNITAT DE SANT BENET
Homilia del P. Abat Josep M. Soler
11 de juliol de 2019
Pr 2, 1-9 / Col 3, 12-17 / Mt 19, 27-29

El Papa sant Pau VI va dir, fa uns anys, que “l'Església i el món necessiten que sant Benet surti” del clos dels monestirs “per oferir-nos el marc d’una petita societat ideal on finalment regna l’amor, l’obediència, la innocència, l’alliberament de les coses i l’art d’usar-les bé, la preeminència de l’esperit, la pau; en una paraula, l’Evangeli” (Homilia a Montecassino, 24.10.1964). Aquestes paraules encara són més actuals avui que aleshores. El mestratge de sant Benet contingut en la seva Regla i el seu Patronatge sobre Europa ens han de moure a actuar per construir una societat més humana, més segons l’Evangeli. Sabem que en aquest món no arribarem mai a la societat ideal. Però sant Benet ens ofereix un model al qual cal tendir.

Quan Pau VI parlava de la necessitat que sant Benet sortís del clos dels monestirs, volia dir que el seus ensenyaments adreçats primàriament als monjos, havien de servir també per a la comunitat eclesial i per la societat, des del moment que sant Benet és patrimoni de tots. Per això cal el treball convençut dels monjos i de tots els cristians, des del moment que, pel que fa al creixement personal i a les relacions humanes, els ensenyaments de sant Benet estan ben arrelats en la Paraula de Déu. Sintonitzen plenament amb el que el llibre dels Proverbis i la carta als cristians de Colosses ens deien en les lectures que hem escoltat. La Paraula de Déu, i els ensenyaments de sant Benet que l’apliquen a situacions particulars, necessiten homes i dones que visquin segons aquests ensenyaments. Ens necessiten, també, a nosaltres. Nosaltres juntament amb molts d’altres hem de fer sortir sant Benet i els seus ensenyaments de vida evangèlica del clos del monestir, per portar-lo a la societat, a les àgores de debat, als llocs on es prenen les decisions que afecten les persones i els pobles. Per poder-ho fer ens cal, com deia la primera lectura, acollir la Paraula de Déu i guardar-la *com un tresor*, ens cal acollir *atentament la saviesa* que ens transmet per poder comprendre el valor de *la bondat i la justícia* i encertar *els bons camins*. Un *camins* que només es poden encertar, tal com deia la carta als cristians de Colosses, si en el nostre interior hi ha *sentiments de compassió, de bondat, d’humilitat, de serenor, de paciència*, de perdó, de respecte i d’estimació sincera envers els altres.

La tasca és urgent. La nostra societat i, a un nivell més ampli, la societat europea, estan en crisi a diversos nivells: polític, econòmic, social i ètic. Aquesta crisi múltiple dóna lloc als populismes, a l’agressivitat i als recels envers els altres que no són com nosaltres o que vénen de fora. Cal retrobar, doncs, les bases que després dels grans desastres bèl·lics del s. XX i dels odis que els crearen i els seguiren, van fer possible – tant a nivell de casa nostra com europeu- posar les bases d’un model de drets i de justícia social, arrelat en la gran tradició del cristianisme, del llegat bíblic d’Israel i de la cultura grecoromana. Sobre aquestes bases es va construir Europa i els pobles que la formen, entre els quals hi ha el nostre. Hem de continuar bastint, per tant, l’Europa de la dignitat de cada persona, de la llibertat, de la igualtat, de la solidaritat i de la pau. En una paraula, l’Europa que posa al centre la persona humana i els seus drets i no pas en una economia sense frens. En la història europea, sempre s’han superat els moments crítics recurrent al llegat de la gran tradició que l’ha fonamentada i que ha aportat elements de regeneració i de renovació (Cf. *¿Quo vadis, Europa?: La Vanguardia*, 24.03.2019). En l’ànima d’Europa, a partir de com la pensaren els seus fundadors per superar les guerres entre els pobles que la formen, i en l’ànima del nostre poble, sempre hi ha hagut les dimensions espirituals i ètiques (com ara la dignitat de tot ésser humà i la protecció de la vida, la justícia, l’hospitalitat envers els que truquen a les seves portes fugint de la guerra, de la persecució o de la fam, la protecció de la natura, etc.) al costat de la dimensió econòmica posada al servei de les

persones i de la jurídica per construir la integració europea. Però, ara, per part d'alguns es posen en qüestió aspectes importants d'aquestes dimensions espirituals i ètiques.

Als cristians en toca treballar perquè els avenços tecnològics i científics estiguin al servei de les persones i perquè les nostres societats deixin de ser egoistes i agressives contra els altres i siguin cada vegada més unes comunitats on imperi, tal com deia Pau VI en el text que he citat al començament, l'amor, la conformitat amb els principis democràtics, la voluntat de no fer mal a l'altre com a persona o com a poble sinó de respectar-lo en els seus drets, el no donar la primacia a les coses materials i l'art d'usar-les bé, la preeminència de l'esperit, la pau. Així es viurà un humanisme arrelat en l'Evangeli, en allò que constitueix l'ànima d'Europa.

Ens toca als cristians, doncs, de portar els ensenyaments de sant Benet, que són els de l'Evangeli, a la nostra societat, als ambients on ens movem, a la família, als amics, en el treball, en l'esbarjo, en les tasques de voluntariat, a les associacions, etc. Ho hem de fer oferint un testimoniatge de vida atractiu i una fe ben fonamentada, nodrida en els sagraments, en la Paraula de Déu i en la pregària personal. Des d'aquest arrelament, cal que molts laics, homes i dones, siguin, també, presents, sense por, en els àmbits de la política, de la societat, de l'economia, dels mitjans de comunicació, de la cultura, de la protecció del medi ambient. I també en l'àmbit de l'educació, del treball, de la malaltia i la sofrença, de l'acolliment i l'hospitalitat dels emigrants, en els debats sobre temes ètics (cf. Joan Pau II, *Ecclesia in Europa*, 41.49.100).

La tasca és ingent. També ho era quan els deixebles de sant Benet van fer-se presents en una societat en crisi que s'estava desintegrant, com era la del final de l'imperi romà. I amb la seva presència en molts llocs d'Europa portaren l'anunci de l'Evangeli, ensenyaren noves tècniques de treball agrícola i artesanal i difongueren la cultura que havien rebut dels seus mestres. Així contribuïren a millorar les condicions de les persones i a posar les bases d'una nova societat, que superà la greu crisi anterior. No ho feren ells amb les seves soles forces. Seguien la saviesa que ve de la Paraula de Déu i sabien que, tal com diu sant Benet, tot cosa bona que estiguessin fent havia d'anar acompanyada d'una "pregària ben insistent" perquè, servint-se d'ells, Déu la portés a bon terme (cf. RB Pròleg, 4).

No és una qüestió opcional. Tal com ens recorda l'Església i d'una manera repetida el magisteri del Papa Francesc, la Paraula de Déu ens exigeix de contribuir a la construcció de la societat, començant per la família, perquè això és una forma de l'amor al proïsme. Si ens comprometem a viure aquest testimoniatge i a fer, des del nostre lloc, aquest treball, podrem rebre aquella recompensa generosa que Jesús prometia a l'evangeli d'avui i podrem merèixer de *posseir la vida eterna*. Aquella *vida* de la qual sant Benet ja frueix i fa que ens n'alegrem en la seva festa.